

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **ALLTOYS, spol. s r. o.** se sídlem Na Rybníčku 1364/12, Praha 2, zastoupeného JUDr. Ing. Ivanem Rottem, advokátem se sídlem Křížová 18, Brno, proti žalovanému: **Ústřední inspektorát České obchodní inspekce** se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2013, č. j. ČOI 132973/12/O100/1000/12/13/Be/Št, o nesouhlasu Krajského soudu v Praze s postoupením věci Městským soudem v Praze,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 22/2013 je místně **příslušný** Krajský soud v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 8. 2. 2013 domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí České obchodní inspekce (dále „ČOI“), inspektorát Středočeský a Hl. m. Praha ze dne 11. 9. 2012, č. j. 10/0540/11/22/II. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000 Kč za porušení ustanovení § 13 odst. 1 a 2 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, a dále mu byl uložen zákaz uvádění plastové flétny Happy Flute GG1990/1740 na trh a její stažení z trhu.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 2. 2013, č. j. 11 A 22/2013 - 40, žalobu postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Praze, a to s poukazem na ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), podle něhož *„nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.“* V daném případě vydal rozhodnutí v I. stupni

inspektorát ČOI Středočeský a Hl. m. Praha, který má sice sídlo v Praze, nicméně z rozhodnutí plyne, že pokuta byla žalobci uložena na základě kontroly provedené v provozovně Všechnomy 75 – Strančice. Městský soud proto zastává názor, že svoji působnost vykonával správní orgán I. stupně na území Středočeského kraje a místně příslušným soudem je proto Krajský soud v Praze.

Krajský soud v Praze dne 26. 6. 2013 podle ustanovení § 7 odst. 5 s. ř. s. předložil věc k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Zastává totiž názor, že pro určení místní příslušnosti podle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. není rozhodující, problematiku jakého kraje správní orgán I. stupně řešil, nýbrž výhradně sídlo správního orgánu I. stupně. Věta druhá citovaného zákonného ustanovení byla do zákona doplněna novelou provedenou zákonem č. 311/2011 Sb. a jejím smyslem bylo podle důvodové zprávy k návrhu zákona to, aby i pro orgány Středočeského kraje, sídlící v Praze, byl místně příslušný Krajský soud v Praze namísto Městského soudu v Praze. V projednávané věci se však územní působnost správního orgánu I. stupně vztahovala na Středočeský kraj i na hl. m. Prahu, takže není naplněna podmínka pro aplikaci věty druhé cit. zákonného ustanovení. Pokud by měl platit názor městského soudu, vedlo by to k důsledku, že by se pro účely určení místní příslušnosti správních soudů jeden správní orgán fakticky rozdělil na orgánů více podle toho, zda do jeho místní příslušnosti spadá více krajů. Pro toto řešení však není dána zákonná opora a navíc by to způsobilo nežádoucí právní nejistotu.

Krajský soud v Praze si je vědom toho, že Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 1. 2013, č. j. Nad 126/2012 - 87 (in: www.nssoud.cz) v obdobném případě uvedl, že *„za situace, kdy ČOI působí ve dvou krajích – Středočeském kraji a Hlavním městě Praze a má sídlo v jednom místě – v Praze, a správní delikt byl spáchán ve Středočeském kraji, jsou naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 7 odst. 2 věta druhá s. ř. s., podle něhož má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti. Místně příslušným soudem k projednání věci je proto Krajský soud v Praze.“* Tento názor však není nijak blíže odůvodněn a nevypovídá se s konkurující argumentací, kterou krajský soud nabídl. Proto krajský soud zastává názor, že citovaný právní závěr Nejvyššího správního soudu je jen obtížně aplikovatelný, *„zvláště jedná-li se o tak zásadní judikatorní novum, jakým je doplnění zákonem předpokládaného kritéria určování místní příslušnosti o kritérium další, zákonem výslovně nepředpokládané (místo spáchání správního deliktu).“*

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že se ve shora citovaném rozhodnutí č. j. Nad 126/2012 - 87 již vyslovil k problému činěnému sporným v nyní projednávaném případě, tzn. k místní příslušnosti soudů za situace, kdy je správní žalobou napadeno rozhodnutí ČOI a kdy se místní působnost správního orgánu I. stupně vztahuje na oba územně samosprávné celky – Středočeský kraj i hl. m. Prahu. Tato skutečnost znamená, že pokud by se v nyní rozhodované věci senát Nejvyššího správního soudu chtěl od tohoto právního názoru odchýlit, musel by tak učinit způsobem předvídaným v ustanovení § 17 s. ř. s., tedy prostřednictvím aktivace rozšířeného senátu. Tento postup by ale mohl zvolit jen tehdy, pakliže by byl přesvědčen o nesprávnosti dříve vysloveného právního názoru. Tak tomu však v daném případě není.

Krajský soud v Praze se totiž mylí, pokud tvrdí, že v důsledku citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo zákonné kritérium místní příslušnosti doplněno o kritérium zákonem nepředpokládané – o místo spáchání správního deliktu. Ve skutečnosti totiž z ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. plyne obecné pravidlo pro určení místní

pokračování

příslušnosti krajského soudu (sídlo správního orgánu I. stupně), a pravidlo zvláštní, podle něhož platí fikce, že má-li sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.

V daném - značně atypickém - případě, kdy má správní orgán I. stupně územní působnost současně pro oba kraje (resp. územně samosprávné celky), je proto výklad, podle něhož rozhodujícím kritériem pro určení místní příslušnosti soudu je to, kde je působnost tohoto správního orgánu realizována, z hlediska citované zákonné úpravy určitě možný, argumentačně udržitelný a racionální.

Pokud Krajský soud v Praze na podporu svojí argumentace cituje důvodovou zprávu, je třeba nejprve korigovat, že věta druhá byla do ustanovení § 7 odst. 2 doplněna nikoliv novelou provedenou zákonem č. 311/2011 Sb., nýbrž zákonem č. 303/2011 Sb. Z důvodové zprávy k tomuto vládnímu návrhu zákona (viz Poslanecká sněmovna, 2011, VI. volební období, tisk č. 319, in: www.psp.cz) plyne, že smyslem změny místní příslušnosti krajských soudů je „značná nerovnoměrnost rozložení agendy mezi správní úseky jednotlivých krajských soudů, což se mimo jiné mnohdy výrazně projevuje i v nežádoucí odlišné délce řízení u jednotlivých krajských soudů a přetížení některých jejich správních úseků. Předkládaným řešením je změna obecného kritéria pro určení místní příslušnosti jednotlivých krajských soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Takový postup povede k rovnoměrnějšímu rozložení nápadu správních agend na všechny krajské soudy a zároveň povede i k určitému zlepšení dostupnosti soudních řízení ve správním soudnictví pro jeho účastníky (především žalobce) a nepochybně i k urychlení vyřizování agendy v soudním řízení správním.“ Jak plyne z důvodové zprávy dále, jednoznačně nejvíce zatížený správní úsek se nachází právě u Městského soudu v Praze a smyslem této novely bylo mu poněkud „odlehčit“. Proto také je zde výslovně uvedeno, že „neuspokojivou situaci disproporce mezi zatížením správního úseku Městského soudu v Praze ve srovnání se správními úseky jiných krajských soudů je třeba řešit. Výsledkem navrhovaných změn bude řešení tohoto problému tím, že dojde k přesunu části agendy z Městského soudu v Praze na jiné krajské soudy, zejména na Krajský soud v Praze.“ Lze tak shrnout, že řešení zvolené zdejším soudem v rozhodnutí č. j. Nad 126/2012 - 87 koresponduje se smyslem a účelem předmětné novely s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nesdílí ani obavy Krajského soudu v Praze, že tímto řešením dochází k jakémusi rozdělení správního orgánu, resp. že vzniká značná právní nejistota. Pokud totiž platí, že správní orgán I. stupně vykonává svoji pravomoc v rámci územní působnosti ve dvou krajích současně, je v každém konkrétním případě možno rozlišit, o který kraj se jedná a z toho dovodit následnou místní příslušnost krajského soudu. Jinak řečeno, stále se jedná o jediný prvostupňový správní orgán, byť jeho rozhodnutí budou (po vyčerpání opravných prostředků v rámci správního řízení) přezkoumávána dvěma správními soudy v závislosti na jejich místní příslušnosti. Mechanismem pro odstranění případné nejednoty judikatury těchto krajských soudů je pak rozhodování o kasační stížnosti, k němuž je příslušný Nejvyšší správní soud.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že soudem místně příslušným k vyřízení věci je Krajský soud v Praze (§ 7 odst. 2 s. ř. s.).

Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o otázce místní příslušnosti jsou soudy vázány (§ 7 odst. 5 *in fine* s. ř. s.)

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu